20 czerwca: Święty Adalbert z Magdeburga, biskup i misjonarz

Tekst Ewangelii (*Mt* 28,16-20): Jedenastu zaś uczniów udało się do Galilei na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: „Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata".

„Id?cie wi?c i nauczajcie wszystkie narody"

Rev. D. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Hiszpania)

Dziś obchodzimy wspomnienie św. Adalberta z Magdeburga (mistrza św. Wojciecha z Pragi). Trzy osie wyznaczały jego życie: odnowa duchowa (monastyczna), działalność misyjna oraz instytucjonalna organizacja Kościoła. „Człowiek ducha" i „człowiek czynu": nie ma organizacji ani ewangelizacji bez modlitwy. Papież Leon mówi o tym bardzo stanowczo: „Jeśli nie jesteśmy zjednoczeni z Chrystusem, od którego wypływa nasza misja, wszystko, co czynimy, będzie daremne".

Apostołowie, zanim zostali posłani, oddali cześć Jezusowi Chrystusowi: oprócz św. Mateusza (por. 28,17), podkreślają to także pisma św. Łukasza: „Pozostańcie w mieście, aż będziecie przyobleczeni mocą z wysoka" (Łk 24,49) oraz gdy „Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami aż po krańce ziemi" (Dz 1,8).

Dziesięć wieków później wciąż pozostawały odległe krańce do ewangelizacji: aż tam dotarł św. Adalbert, ryzykując własnym życiem. W młodości był związany z kancelarią św. Brunona z Kolonii, brata cesarza Ottona I Wielkiego, co wprowadziło go do kręgu cesarskiego. Miało to decydujące znaczenie dla jego przyszłości, ponieważ wielkie projekty misyjne wciąż w dużej mierze zależały od wsparcia cesarzy.

Rezygnując z życia dworskiego, wstąpił do benedyktyńskiego klasztoru św. Maksymina w Trewirze (958). W 961 roku został konsekrowany na biskupa i wysłany na Ruś Kijowską, ponieważ księżna Olga poprosiła o misjonarza Kościoła katolickiego. W wyniku pogańskiego sprzeciwu misja zakończyła się dramatycznie i Adalbert został zmuszony do powrotu, co wystawiło na próbę jego pokorę i wytrwałość. W 966 roku został mianowany opatem klasztoru w Wissembourgu (w Alzacji), a dwa lata później arcybiskupem Magdeburga.

Z tej pozycji Adalbert stał się „architektem" Kościoła w Europie Środkowej, pełniąc właściwy kapłaństwu

„urząd nauczania” („ucząc je zachowywać wszystko, co wam przykazałem”): stworzył podstawy instytucjonalne dla dalekosiężnej działalności duszpasterskiej, kształcąc duchownych i zakładając ośrodki kościelne, aby ożywić ewangelizację. Rezultaty nie były natychmiastowe, lecz jego praca położyła fundamenty pod chrystianizację ziem Europy Wschodniej, dzięki czemu zasłużył na tytuł „Apostoła Słowian”.

Inne komentarze

„Id?cie wi?c i nauczajcie wszystkie narody”

Rev. D. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Hiszpania)

Dziś obchodzimy wspomnienie św. Adalberta z Magdeburga (mistrza św. Wojciecha z Pragi). Trzy osie wyznaczały jego życie: odnowa duchowa (monastyczna), działalność misyjna oraz instytucjonalna organizacja Kościoła. „Człowiek ducha” i „człowiek czynu”: nie ma organizacji ani ewangelizacji bez modlitwy. Papież Leon mówi o tym bardzo stanowczo: „Jeśli nie jesteśmy zjednoczeni z Chrystusem, od którego wypływa nasza misja, wszystko, co czynimy, będzie daremne”.

Apostołowie, zanim zostali posłani, oddali cześć Jezusowi Chrystusowi: oprócz św. Mateusza (por. 28,17), podkreślają to także pisma św. Łukasza: „Pozostańcie w mieście, aż będziecie przyobleczeni mocą z wysoka” (Łk 24,49) oraz gdy „Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami aż po krańce ziemi” (Dz 1,8).

Dziesięć wieków później wciąż pozostawały odległe krańce do ewangelizacji: aż tam dotarł św. Adalbert, ryzykując własnym życiem. W młodości był związany z kancelarią św. Brunona z Kolonii, brata cesarza Ottona I Wielkiego, co wprowadziło go do kręgu cesarskiego. Miało to decydujące znaczenie dla jego przyszłości, ponieważ wielkie projekty misyjne wciąż w dużej mierze zależały od wsparcia cesarzy.

Rezygnując z życia dworskiego, wstąpił do benedyktyńskiego klasztoru św. Maksymina w Trewirze (958). W 961 roku został konsekrowany na biskupa i wysłany na Ruś Kijowską, ponieważ księżna Olga poprosiła o misjonarza Kościoła katolickiego. W wyniku pogańskiego sprzeciwu misja zakończyła się dramatycznie i Adalbert został zmuszony do powrotu, co wystawiło na próbę jego pokorę i wytrwałość. W 966 roku został mianowany opatem klasztoru w Wissembourgu (w Alzacji), a dwa lata później arcybiskupem Magdeburga.

Z tej pozycji Adalbert stał się „architektem” Kościoła w Europie Środkowej, pełniąc właściwy kapłaństwu „urząd nauczania” („ucząc je zachowywać wszystko, co wam przykazałem”): stworzył podstawy instytucjonalne dla dalekosiężnej działalności duszpasterskiej, kształcąc duchownych i zakładając ośrodki kościelne, aby ożywić ewangelizację. Rezultaty nie były natychmiastowe, lecz jego praca położyła fundamenty pod chrystianizację ziem Europy Wschodniej, dzięki czemu zasłużył na tytuł „Apostoła Słowian”.